

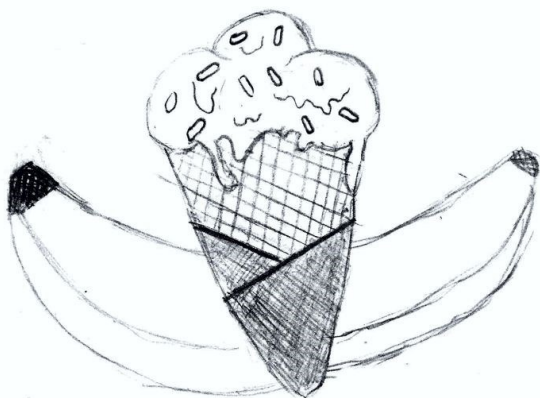
Zarja Palin, S. b. Ptuj, 24. januar 2025
OŠ Mladika

Začeli smo vsi v prvem razredu,
ko vse je bilo v najlepšem redu,
A kmalu smo vsi vse posabili,
Razen to, kar smo se letos učili.
Jezni smo bili na učitelje vse,
Ampak na koncu uspelo ~~moj~~ nam je.

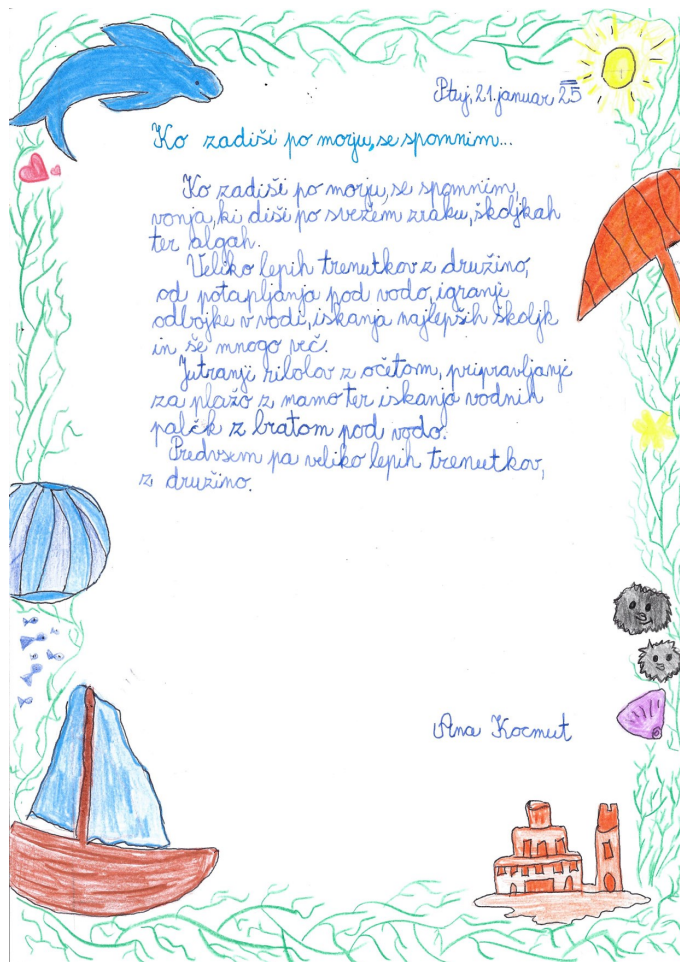
Pa tudi včasih težko je bilo,
A skupaj nam vedno boljše je šlo.
Letos se zadnjič smo v šolskih klopek,
Igranje in pisanje na šolskih tleh,
Ker se vsi pogrezali bomo,
saj moramo zdaj začeti na novo.

Oni banan me. zmeraj
popelje v poletje, mi vme
spomine na tople dni,
in mogo najljubšo slasticarno.
Mi vme okus o utih poseben.
Okus, ki ima svoj poseben čar.

Nick R., 8. b
2025

Pluj, 21. januar, 25

Ko radiši po morju, se spomnim...

Ko radiši po morju, se spomnim,
ronja, ki diši po svetem zraku, skoflah
ter algah.

Veliko lepih trenutkov z družino,
od potapljanja pod vodo, igranje
odbojke v vobal, iskanja najlepših školjk
in še mnogo več.

Jutranji hikelov z očutom, pripravljanje
za plavanje z mamom ter iskanje vodnih
palčk z bratom pod vodo.

Bratovskemu pa veliko lepih trenutkov,
z družino.

Ana Kocmut

Od barke, ki je po suhem plavalala

Brat si je tako želel imeti hči od cesarja, da je spil cel sod vina in pojedel celega vola. Ampak cesar je bratu rekel, da mora najti zlato ptico. Brat se je odpravil po zlato ptico. Hodil in hodil je po gozdu, a najprej je naletel na medveda. V nahrbtniku je imel kozarec medu, ki ga je vrgel čim dlje od njega. Nato je nadaljeval pot.

Ko je hodil po gozdu, je zagledal, da je z drevesa padlo ptičje gnezdo. Pobral ga je in vanj položil ptičke, ki so bili pri gnezdu. Nadaljeval je pot in zagledal poškodovano srno. Na srečo je imel v nahrbtniku povoj. Srnici je povil tačko in nadaljeval pot.

Prispel je do jame pred katero je stal starec. Starec je bratu dal takos s trdo lupino in rekel, da so v jami močvirske pošasti. Naročil mu je, ko zagleda kakšno močvirsko pošast, naj ugrizne v takos in močvirske pošasti bodo odšle. Zagledal je še eno jamo in v jami je bila zlata ptica.

Brat se je odpravil nazaj do cesarja. Ko je prišel do cesarja, je cesar rekel, da mora očistiti kuhinjo. Kuhinja je bila zelo umazana. Ampak brat si je preveč želel cesarjevo hči, zato je očistil kuhinjo. Kuhinjo je zelo lepo očistil. Cesar je rekel, da mora olupiti trideset jabolk.

Cesar se je vdal in brat je dobil cesarjevo hči. Skupaj sta srečno živela v vili na hribu.

Maša Ciglar, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

Kaj je to škoda

Škoda je,
da palačinke ne rastejo na
drevesu.
Lahko bi jih ves čas jedla
z nutelo in sladoledom.

Škoda je,
da barbi ne govori,
da se z mano pogovori.

Škoda je,
da zima ni celo leto,
otroci bi se igrali na snegu,
smučali na bregu.

Škoda je,
da babica ne živi z nami,
ker jo vsi vnuki imamo zelo radi.

Škoda je,
da ati ves čas dela,
da se vidiva edino preko spleta.

Škoda je,
ker nisem dobra pesnica.
Upam, da bom,
ko bom dvajsetletnica.

Amani Oraščanin, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

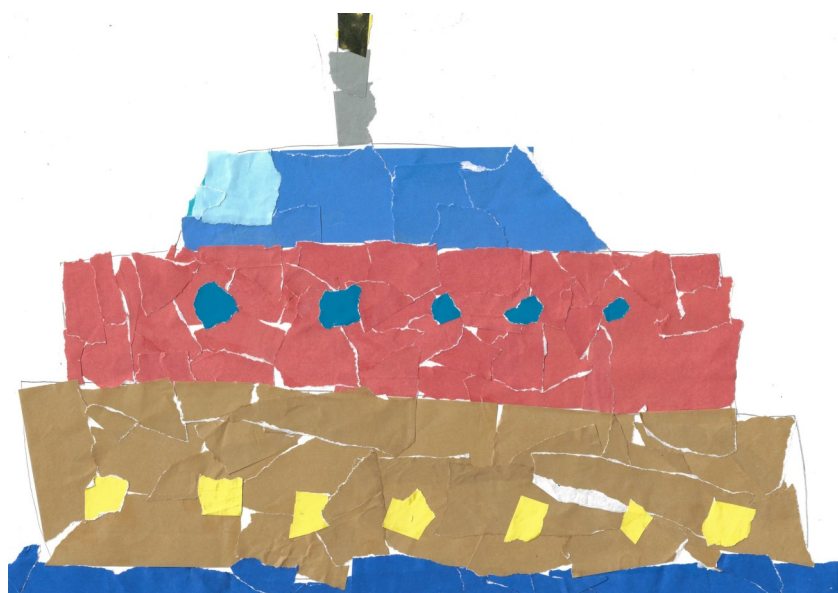
Moja Indija Koromandija

Hišice vse
iz cukra bi bile.

Šole ni,
otroci v parku bili bi vsi.

Spat bi šli,
ko hoteli bi.

Nik Belovič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Lara Muršič, 3. b
Mentorica Irena Prelog

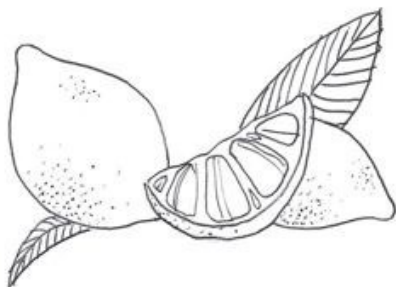
Ko zadiši po morju

Ko zadiši po morju, se spomnim na počitnice, plavanje in sprostitev.
Spomnim se okusa slane vode in hladnega sladoleda, ki me ohladi.
Spomnim se občutka tople vode in vročega sonca, ki me greje.
Spomnim se zvokov škrlatov in morja, ki udarja ob obalo.
Na to se spomnim, ko zadiši po morju.

Izza Havlas Rašl, 6. b
Mentorica: Kaja Horvat

Limona je sadje, ki ga nera-
bimo veliko, da spremenimo vonj
in okus. Zato smo jo vedno
dodajali v torto za rojstni dan.
Zato ne zdaj vonj limon spomni
na rojstni dan.

Maša Kozec, 8b

Šolski rap

Jou, jou, jou
ime mi je Fižol,
sem 5. razred
in obiskujem b razred.

Šola Mladika res zakon je,
saj tam naučimo se čisto vse,
v šoli sodelujemo in pomagamo si,
da smo za zmeraj brez skrbi.
V zvezke pišemo in beremo zelo trdo,
da ne bi znanje kje pobegnilo.

Sinapse dobre imamo,
saj dobre učne navade poznamo.
Veliko se učimo in znanje pridobimo.
V Mladiki sami mladi smo
in se ne izločamo.
Med odmori norimo, tekamo in se lovi-
mo.

Vita Maguša in Isabel Maroh, 5. b
Mentorica: Nina Godec Meško

PREPIS

JANJA JE NA DREVESU.
MATEJ JE NA KOLESU. NA
POSTELJI NI JANA. KOS NI NA
VEJI.

Maša Zavec, 1. b
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ileč

Maj Rihtarič, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Naj dogodek mojega življenja

Nekega lepega zgodnjega jutra sta me starša zbudila in mi povedala, naj se hitro oblečem, ker smo že bili pozni. Usedli smo se v avto in se odpeljali na Hrvaško. Prijaznemu gospodu na meji smo povedali, da se odpravljamo na Bali.

Odpeljal nas je do letališča in nam povedal, da pride po nas naslednji četrtek. Kovčke smo dali na »check-in« in šli v čakalnico. Čez nekaj časa smo vstopili v letalo. Na letalu smo sedeli dvanajst ur. Ko smo izstopili iz letala, smo se prestavili še na drugo letalo, kjer smo leteli še dve uri.

Čez nekaj časa smo končno prispeli do apartmaja na Baliju. Malo smo si odpočili, nato sva s Kajo že veselo skakali po bazenu. Bazen je bil miren in topel, čeprav je bilo tudi zunaj zelo toplo. Čez nekaj dni smo šli na sprehod po mestu. Tam sem si kupila nove japonke, mami in ati pa sta šla celo na masažo. Zadnji teden mi je bilo zelo všeč, ker smo šli z enim gospodom na potapljanje. Ogledali smo si alge, mami pa je videla celo zelo veliko morskno želvo, ki je priplavala pod njo. Mene je spekla meduza, ampak nič zato. Odpočili smo si na enem mirnem otoku.

To so bile moje najboljše počitnice, ker sem videla veliko novega in zanimivega.

Nika Šimenko, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Mia Metličar, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Sem oblak

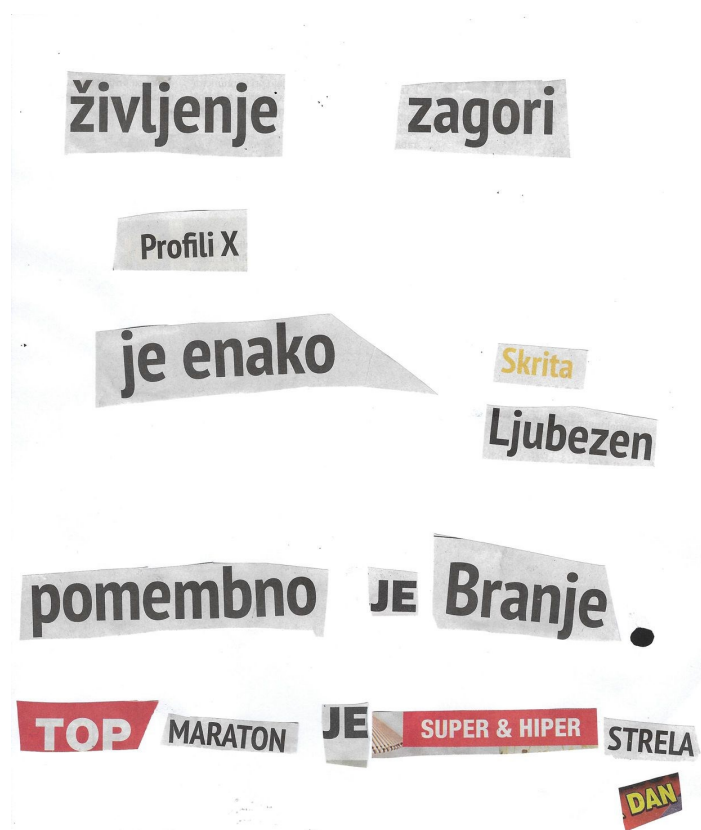
Sem bel, puhast in velik oblak. Vsak dan obiščem veliko držav, Slovenija, Avstrija, Italija ... Na nebu delam družbo še drugim oblakom in soncu, ponoči pa luni in zvezdam. Sem koristen za živali, rastline in ljudi, ker vodo prinašam vsem. Pozimi otrokom prinašam veselje, ko zasnežim celo pokrajino.

Leda Verdenik, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

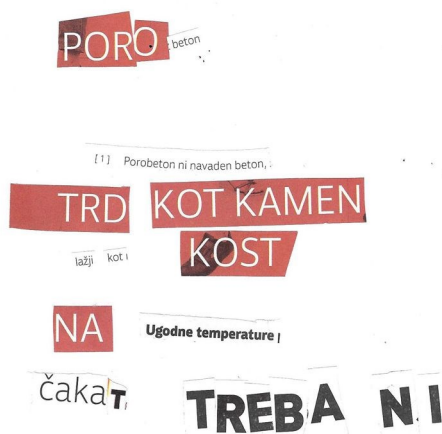
Konstruktivistične pesmi

Katarina Strelec, Zarja Palir, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Nel Škrinjar, Žiga Tušek, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Kristijan Kreft, Kristijan Oljača, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Jakob Kukovec, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Bil je sneg

Blaž in Meta sta šla ven na sneg. Blaž je začel delati kepe. Kep je bilo skoraj več kot dvajset.

Blaž je dal polovico kep Meti in polovico sebi. Obadva sta si naredila kup in sta se začela kepati. Ko sta porabila vse kepe sta začela delati snežaka. Meta je prinesla šal in klobuk, Blaž je prinesel korenček, palice za roke in kamenje za usta in oči. Ko je bil snežak narejen sta začela delati iglu, ko sta naredila iglu ju je mama poklicala da prideta v hišo. Obadva sta odšla v hišo ker jima je mama skuhala čaj. Skupaj sta spila čaj. Potem sta se šla ven igrati v iglu v katerega sta si prinesla igrače in nekaj za prigriznit, nato sta se začela igrati.

Mama ju je poklicala, da naj prideta v hišo na kosilo. Šla sta v hišo na kosilo in tako se je njun dan končal.

Oskar Žumbar, 2. b
Mentorica: Nataša Vauda

Julija Klemenčič, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Nadaljevanje zgodbe Sneženi mož

Ta snežak se res ni kislo držal, je pa imel skrivnost, da si želi noge.

Ko je zrl skozi okno, je videl, da jih imajo vsi razen njih, snežakov. Zato se je odpravil na pot.

Dolgo je hodil, ko je prišel do čevljarja. Mislil je, da mu lahko pomaga, zato je potrkal: »Tok, tok, jaz sem, prijazen snežak, ki si želi noge« je zapel, čevljar pa mu je rekel: »Bedak! Saj jaz ne delam nog, temveč čevlje!«

Snežak se je potrto odpravil naprej. Prišel je do neke trgovine. Takrat je bil še bolj razočaran, ker je videl, kako veliko ljudi ima noge. A v srcu je čutil pogum. Prišel je v trgovino. Tam je zagledal noge, hitro si jih je nataknil. Bilo pa mu je tudi zelo toplo. Hotel je že oditi, a ni mu uspelo, saj se je hitreje stopil.

Nauk: Tudi če imaš nekaj samo za nekaj sekund, bodi vesel, da si to sploh imel!

Primož Zemljarič, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Zunaj sneži

Zunaj je prekrasen sončen dan in Anica gleda skozi okno. Nenadoma se usuje dež, potem se usuje sneg. Anica se obleče v kombinezon, si natakne rokavice, vzame sanke, steče ven in se vrže na sneg. Potem naredi majhno kepico in jo začne kotaliti. Več časa jo kotali, večja je. Na koncu je ta kepa postala ogromna kepa. Naredila je še dve kepi. Ko je zaključila, je kepe zložila, dodala kamenje, palici za roki, šal, kapo in korenček. Za Anico je bil to zelo zabaven dan.

Ana Havlas Rašl, 2. b
Mentorica: Nataša Vauda

Jasmina Mulaibišević, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Zimsko popoldne

Eno popoldne sta se družini dogovorili, da se bosta videli na hribu. Ob osmih sta se oče in sin odpravila na hrib. Oblečena sta bila v smučarska oblačila. Na nebu je sijal sonček. Sin je imel zraven sani, ati pa smuči. Pokrajina je bila bela. Nato sta sin Jure in ati Matevž prišla do družine Kovač. Otroka Miha in Rebeka sta se oblekla v smučarska oblačila. Bila sta toplo oblečena. Pred njima je stal maček Miki. Odpravili so se na hrib, ki je bil zasnežen. Otroci so se igrali na snegu. Eni so se smučali, drugi so se drsali in sankali.

A zgodila se je nesreča. Miha je med smučanjem padel v sneg. Prišli so mu pomagat sestra, dva starša in en otrok. Nato je šel v bolnico in so mu zdravniki dali mavec. Nato je šel domov k družini. V svoji sobi ima sliko o živalih zato, ker ima rad živali. Nato mu je ati bral zgodbo in mami mu je prinesla čaj. Družina Kovač je lepo preživela večer.

Timotej Skamen, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Smučanje na Jahorini

Na Jahorini se je prijetno smučati, zato moja družina hodi na Jahorino. Doma smo avto napolnili s prtljago, »plišeki« in smučarsko opremo. Na pot smo krenili zjutraj. Potovanje je bilo dolgo. Potovali smo osem ur. Med potjo sem zaspal. Ko sem bil buden, sem opazoval pokrajino. Ob poti je bilo veliko hribov. Prečkali smo več cestninskih postaj. Enkrat smo se ustavili na počivališču.

Zvečer smo prispeli do našega apartmaja. Srečali smo se z lastnikom, z njim poklepetali, saj že štiri leta spimo v njihovem apartmaju. Po dobrem spancu, sva z atijem odšla smučat. Čez dve ali tri ure sva si vzela odmor in šla v gostilno. Tam naju je čakala mami. Naročil sem vročo čokolado, da sem se malo okrepil in ogrel. Potem sem še malo smučal. Ko sem prišel v apartma, smo imeli kosilo. Če se gre smučat tudi mami, gremo na kosilo v restavracijo.

Ko ne smučam, v apartmaju igram igre, berem, rešujem različne naloge in se pogovarjam s starši. Zvečer gremo še na sprehod, da lažje zaspimo.

Simon Pičerko, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Blaž Ber, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Zimsko popoldne

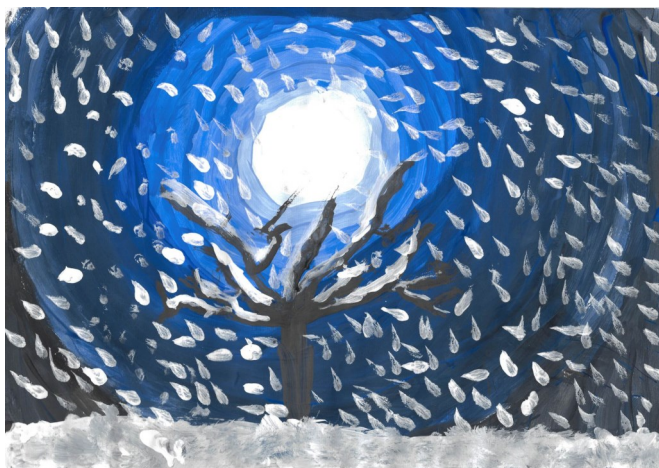
Danes vam bom povedal, kako se je Tomaž poškodoval.

V soboto je zunaj snežilo. Žiga in njegov oče Tomas sta se odpravila proti zasneženemu igrišču. S sabo sta nesla tudi sanke ter smuči. V drugi hiši so se zelo veselili Naja, Peter in Tomaž, ki so že oblečeni čakali. Ta kraval je prišla gledat tudi mačka Zoja. Skupaj so se odpravili na smučišče. Tam sta Bine in Naja delala snežaka, Grega in Neja sta se sankala, ostali pa so se smučali in drsali. Dolgo so se zabavali, ko se je zgodila nesreča. Tomaž je padel in se zataknil v snegu. Na pomoč sta mu hitro prišla njegov oče in Tomas. Od daleč sta Meta in Teja radovedno opazovali prizor. Ugotovili so, da si je poškodoval nogo. Srečni del dneva se je zanj končal. Takoj so odšli domov, kjer so Tomažu povili nogo. Legel je v posteljo pod sliko. Njegova sestra Naja je prisedla. Očka mu je bral Harryja Potterja. Mama pa mu je prinesla skodelico čaja. Na koncu dneva so ga vprašali, ali se je imel danes fajn. On pa je odgovoril: »Brez vas dan ne bi bil tako zabaven.«

*Primož Zemljarič, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek*

*Mihael Travnikar, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič*

*Jaka Žuran, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

Dragi Matic!

Pošiljam ti pismo iz ledenega dvorca, v katerem ti pišem o letu s Snežno kraljico.

Ko sva s kraljico letela, sva strmoglavila in padla v sneg. Prišel je medved in nama pojedel zaloge hrane.

Matic, prosim, da prideš 5000 kilometrov vstran in nama prineseš hrano. Drugače bova umrla od lakote. Prinesi še odejo, rokavice, termofor in čaj.

Te pozdravlja prijatelj Kaj.

*Matic Tomasino, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

Miara Žohar
9. b
OŠ Mladika

Stij, 24. januar 2025

Ko majhni smo bili, misimo
vedeli, da čas tako hitro beži.
Igrali na račetku smo se vsi,
A hitro začeli učiti smo se mi.
Radi nagajivi smo bili,
Ampak ti časi so odsli.

Žal zdaj čas je, da poslovimo
se vsi.
Od šole, kjer ti spremeni so bili.
Hitro čas beži.
Ampak upam, da to adjo mi.
Dobro bilo je lepo, zato posloviti
se je težko.

Gal Rur, 9. b
OŠ Mladika

Stij, 27. januar 2025

Začelo se je tako, ko v prvi razred se
je šlo, vse super in lepo je bilo.
A vse je hitro odšlo.
Leto zadnji skupaj smo, to čas je
žalostno.
Ampak glej, to se mi slovo.

Res lepo nam je bilo, škoda, da
kmalu konec bo.
Upam, da prijatelji ostanemo še za
dolgo.
Srečda to konec mi, vedno se nam
bodo prepletale poti.

Stij, 24. januar 2025
Ljupka Mia Marin, 9. b

OŠ Mladika

Lepo smo se imeli in dolgo srečno živeli
Hitro namignemo in skoraj vsako praznimo.
Utrujeni po pouku smo hiteli k verouku.
Bili smo v razreke in za koliko redkdaaj dobili
krožke.

Kmalu bo konec osnovnošolskih dni za
mkrat se še nam nikamor ne mudi.

A počasi bo ta dan, ko si bomo radjič
segli v dlan.

Mogoča se bomo spomnili, kako smo hič
zlobili.

Ali pa takrat, ko smo vrata zlomili
iz nogo in žogo.

Bodi smo dirjali po hodnikih se posebej
dihali.

Ignorirali smo vsa opozorila, globoko v
sebi pa smo vedli, da so samo narila.

Na koncu se bomo razšli, nikoli
na več, kje se spet istaknejo srečne poti.

Gal Meglič Motličar
OŠ Mladika

Stij, 27. januar 2025

Glasno zvonec spet razzvoni,
razpomo po hodniku se pravo vsi,

A domov se še nikomur ne mudi,

Lekdaaj bo prišel ta šolski konec?

Malogdaaj se bom spomnil na mladikin
šolski zvonec

Enkratni trenutki so bili
Govorili o njih bomo prav vsi.

Leta za leti hitro gredo

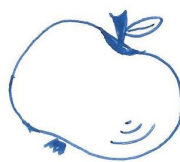
In letos se mi poslavljamo
čprav nam bo vsem zelo hudo.

Škrat copat

Živel je en škrat,
ki imel je le en copat.
Bil je zelo vesel,
in tudi zelo debel.
Zelo je rad kradel,
in velikokrat padel.

Anže Brmež, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Uonj cimeta
in jabolk me
spomni na
zimске praznike.

Lara Belšak, 8. b
Mentorica: Lidija Verlek

Novo leto

Novo leto smo praznovali s sosedi, malo pri nas in malo pri njih. Najprej smo se zbrali pri nas, naredili načrt in se odpravili v Maribor v gledališče. Tam smo si ogledali predstavo Hrestač. Po predstavi smo odšli k sosedom na večerjo. Po večerji sva se s sosedo, ki je eno leto starejša od mene šli igrat v njeno sobo. Ime ji je Ana in se dobro razumeva. Ker sta bila njen in moj brat neučakana, sta popokal nekaj raket v spremstvu staršev. Nato smo odšli k nam in pridružili so se sosedje Liam in Lan. Nestrpno smo skupaj čakali novo leto, medtem pa smo plesali, poslušali glasbo, otroci smo se igrali in ob polnoči skupaj na glas odštevali. Na list sem napisala leto 2024. Postavili smo se za papir in list preskočili. Bilo je poskočno in zelo lepo. Nato smo odšli ven in pripravili ognjemet. Vsi smo bili navdušeni nad njim. Odšli smo nazaj v hišo in bedeli do jutra, plesali, igrali družabne igre ... Medtem jih je nekaj zaspalo, vendar jaz ne. Ko je bila ura pol štiri smo odigrali še zadnjo partijo monopolija.

Sosedje so se odpravili domov, mi smo se utrujeni odpravili spat. Ko smo je bilo jutro, smo se stuširali in šli pomest vse rakete, ki smo jih prejšnji dan prižgali.

Tega praznovanja ne bom pozabila. Se že veselim naslednjega leta.

Eva Haring Klinc, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

Aljaž Držaj, 7. a
Mentorica: Sonja Pišek

Matevž Maguša, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Indija Koromandija

Iz vej bi telefoni viseli,
polno stvari bi otroci imeli.
Na pisanih sedežih bi sedeli
in v rokah tablice imeli.
Na vlakcu smrti s temi sedeži sedeli.
V šoli dosti boljše bi se imeli,
če bi za zajtrk sladoled »jeli«.
To res super bi bilo,
a tablica in sladoled škodi, res zelo.
Kdo ve to?

Naja Jagarinec, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Anja Srša, 1. a
Mentorici: Silva Forštnarič, Ana Topolovec

Kaj je to škoda?

Škoda je,
ko v peresnici iščeš šestilo
in zraven zlomiš ravnilo.

Škoda je,
ko po hodniku tekaš bos,
padeš in si zlomiš nos.

Blaž Balažič, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Pesem

Poslušaj, veter, kako hiti.
Poslušaj, veter, kako se mu mudi.
Poslušaj, veter, kaj ti govori,
ali čutiš v sebi kaj ti?

Mojca Ivanuša, 9. a

Škrat plesač

Škrat, škrat, škrat
pleši zdaj vso noč.

Škrat, škrat, škrat
pleše zdaj vso noč.

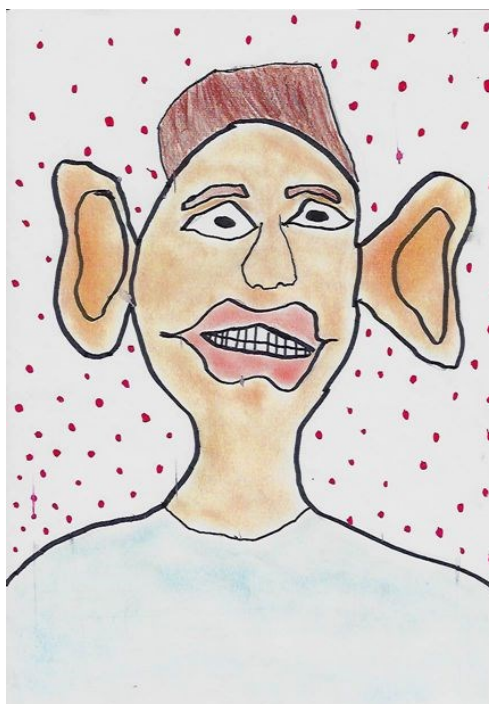
Škrat, škrat, škrat
skače in se vrti.

Škrat, škrat, škrat
utrujen in zaspan zaspi.

Škrat, škrat, škrat
zjutraj se zbudi in se zavrti.

Škrat, škrat, škrat
pleše, skače, cele dni.

Neja Skrt, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Nel Črešnik, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Črna kapica se sreča s tremi pujski in oslom

Črna kapica je odšla v Obi po vodo. Srečala je tri pujske, ki so tam zaposleni. Vprašali so jo, če kaj potrebuje. Črna kapica je odgovorila, da potrebuje vodo, in pujske je zanimalo, zakaj jo potrebuje, saj je niso imeli na zalogi.

Prišel je osel in ukazal pujskom, naj zbežijo in vsi so zbežali. Osel pa je vzel les, slamo in opeko. S temi sestavinami si je zgradi hišo. Prišel je volk in rekel, naj mu da hišo, osel pa je seveda rekel, da mu je ne da. Volk se je razjezil, zgrizel je hišo, osla pa mu ni uspelo ujeti. Nato je osel zakričal in volka pregnal.

Nejc Žnidaršič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Sumea Bunjaku, 9. b
Mentorica: Sonja Pišek

Maša Kosec, 8. b
Mentorica: Sonja Pišek

Vezalkine sanje (nadaljevanje zgodbe)

Peter se je odločil, da bo skuhal špagete. Seveda ni niti pomislil, da kuha še vezalko. A vezalka se je nekako rešila. Ampak posledica kuhanja je bila, da je vezalka izgubila barvo. Šla je ven in tam zagledala deževnika. Takrat ji je deževnik rekel: »Kdo pa ste vi in zakaj ste tako grdi?«

Še rože je niso hotele videti. Vezalka se je žalostna vrnila v hišo. Sprašala se je, zakaj so vsi tako nesramni. Takrat se ji je posvetilo, da je ona bila nesramna do deževnika in kako se je počutil. Vrnila se je v čvelj in bila je žalostna.

Spoznala je, da če si do nekoga nesramen, se ti to vrne.

Maj Rihtarič 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Zgodba z lj

Bil je ponedeljek, Sneguljčica se je zelo pozno prebudila.

Prebrala je svojo najljubšo pravljico. Bila je domišljajska pravljica, v kateri so na vrtu rasla pljuča. Nato si je v lase zavezala veliko rdečo pentljo in odšla v gozd nabirat bršljan.

Ko se je vrnila domov, je pojedla babičin rogljiček in popila topel čaj, da ne bi dobila pljučnice.

Mija Metličar, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Pot v knjižnico – zgodba z lj in nj

V ponedeljek sem šel mimo starega kostanja in nove češnje. V knjižnici sem si sposodil domišljajsko knjigo o konjih in lokvanjih. Šel sem mimo pekarnice, kjer sem si kupil rogljiček, ki sem ga pojedel zraven starega kostanja. Zavohal sem cvetoče češnje in šel nazaj domov. Doma sem videl drevo, ki je bilo ovito v bršljan. Srečen sem odprl knjigo in se pokrili z odejo.

Nel Črešnik, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Iris na potovanju v Ljubljano

Neki ponedeljek je Iris potovala v Ljubljano. Doma se je oblekla v rdečo obleko s pentljo in obula črne škornje. Potovala je, ker je hotela obiskati veliko knjižnico.

Ko je prispela v Ljubljano, je bila vesela, da je prispela do knjižnice. Vstopila je v knjižnico in je povprašala knjižničarko, kje imajo knjige o pomladi in človekovih pravicah. Knjižničarka jih je pokazala in vzela si je štiri knjige. Vse je prebrala. Nato je na listič, ki ga je imela v torbi, napisala, kaj ji je bilo najbolj všeč. Napisala je: domišljaja, ilustracije in izražanje.

Knjižničarko je vprašala, če ji pove kaj o knjižničarstvu. Knjižničarstvo ji je bilo zanimivo. Odšla je v knjigarno po knjigo. Potem si je šla v pekarno po marmeladni rogljiček in se z avtobusom vrnila domov. Vesela je bila dogodivščin.

Neli Kokot, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Sofija Rogina, 1. b
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Maša Ciglar, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Slovenski tradicionalni zajtrk

Kot vsako leto na naši šoli pojemo slovenski tradicionalni zajtrk. Takrat se v svojih razredih najemo kruha z maslom, pojemo jabolko in spijemo skodelico mleka. Letos je v tistem tednu potekala anketa, s katero smo ugotavljali, koliko učencev zajtrkuje. Anketa je potekala v avli, kjer je bila nastavljena posoda, v katero so učenci odložili zamašek, če so zajtrkovali. Na koncu dneva smo prešteli zamaške in na list zapisali, koliko učencev je imelo zajtrk.

Pri anketi smo ugotovili, da zelo veliko učencev ne zaužije zajtrka.

Sara Potočnik, 5. b
Mentorica: Nina Godec Meško

Nika Podplatnik, 1. a
Mentorici: Silva Forštnarič, Ana Topolovec

Nik Belovič, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Karaoke

Moj najljubši dan v šoli je petek, ker v RAP obiskujem karaoke. Vodi jih učiteljica Jasna, ki velike učence uči glasbo. Tam pojemo pesmi, ki si jih lahko poljubno izberemo. Če se tako odločimo, se lahko prijavimo na prireditev Otroci pojejo slovenske pesmi. Nekateri to jemljemo resno, nekateri pa za zabavo. Zelo sem bila vesela, ko sem lahko nastopala in bodočim prvošolcem zapela pesmico.

Naja Jagarinec, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Pesmi po motivu Orfeja in Evridike

Nekoč Orfej srečno je živel,
kajti svojo ženo Evridiko je imel.
Enkrat se je sprehajala,
a nesreča se je dogodila,
kača jo je dohitela.

Orfej za njo se je žalostil,
svet z njim dosti solz prelil.
Boga podzemlja je prosil,
on mu ženo je povrnil,
en pogoj pa je le bil,
strinjata se, kot bi mignil.

Orfej kot dogovorjeno,
žene ni pogledal,
ko se je zavedal,
da bog nazaj ga je klical.

Bog je premislil,
Orfeju ženo dal je takoj,
niti en ni bil pogoj.

A ko prišla sta ven,
videl je, da to krinke je bil ovoj.
Za vogalom prišel je mož prekanjen,
ki takoj se pognal je v boj.

Evridiko in Orfeja nazaj
v podzemlje je poslal,
ves svet žalosten je postal.
A srečen je postal,
ko iz podzemlja tako glasno
in milo Orfej je prepeval,
zdaj z Evridiko je bil za vedno.

*Hanna Bender, 7. a
Mentorica: Lidija Verlek*

O Orfeju in Evridiki

Orfej in Evridika srečno sta živela,
a ju je nesreča hitro doletela.
Evridika želela je sestre obiskati,
ni pa računala na kačo pred vrati.

Ko Orfej jo je našel, planil je v jok,
ostal je praznega srca in praznih rok.
Vsa narava jo je objokovala,
saj drugače ni znala,
kajti brez radostnih pesmi na liro je osta-
la.

Orfeju kocka je padla,
da z Evridiko se spet bosta našla.
S pesmijo žalostno v podzemlje se poda,
poje in moli, naj ga sreča spremlja.

Had in Perzefona sta hladna, a premična,
še vedno pa nepremična.
Lahko dobi Evridiko nazaj,
a je sam odgovoren,
da jo varno popelje nazaj v domači kraj.

Hoditi mora pred njo. če ne bi rad pogu-
bil,
ne sme se ozreti, sicer bi jo izgubil.
Orfej se brzda in uboga,
ne premami ga nadloga.

Vsa narava je iskriva,
da Evridika spet je živ.
Vsi cvetovi se odpro,
zaradi vesele pesmi spet je toplo.

Orfej in Evridika srečno živita,
po svetu s pesmimi srečo delita.
Evridika zna čudovito peti
in je vesela, da so ji bogovi dali čudovito
živeti.

*Neža Meško, 7. a
Mentorica: Lidija Verlek*

Izlet v London

Nekega dne mi je ati povedal, da gremo čez teden dni v London. Odštevala sem dneve do odhoda, ker sem se zelo veselila.

Nekega torka je ob dvanajstih prišel v šolo po mene in mlajšo sestro ati. Mami je prinesla hrano, da sva se najedli.

Zelo hitro smo prispeli do letališča. Ko smo vstopili, smo odčitali karte, potem pa šli skozi varnostne kontrole. Kasneje je ati kupil štiri vode in smo šli do čakalnice. Ker smo na letališče prišli zelo hitro, smo morali počakati dve uri.

Vkrkali smo se v letalo. Na letalu sem poslušala glasbo in spala. Ob pol sedmih po njihovem času smo prispeli v London. London je dve uri za Slovenijo. Utrujeni smo prišli v hotel.

Naslednji dan smo šli na zajtrk. Kasneje smo pohiteli na vlak, ker smo morali biti ob pol enajstih v Šrekovem svetu. Tja smo šli na razne dogodivščine. Na kosilo smo šli v Boroughmarket. Tam smo jedli slavne jagode s čokolado, humbl krombl. Nato smo šli na vlak do Cables cars. Vozili smo se preko reke. Ura je bila že pozna, zato smo šli do hotela in spat.

Naslednji dan smo se odpravili na zajtrk, potem pa na vlak. Bili smo na poti do Viktorija in Albert muzeja. Šli smo še na kosilo in v trgovski center. Tam smo ostali do večera, ko smo odšli v hotel in spat.

Zadnji dan smo šli v Sky garden. To je visoka stavba s katere vidiš celi London. Za kosilo smo šli v Kemden market. Šli smo tudi v trgovino Janka in Metke, kjer je bilo veliko sladkarij.

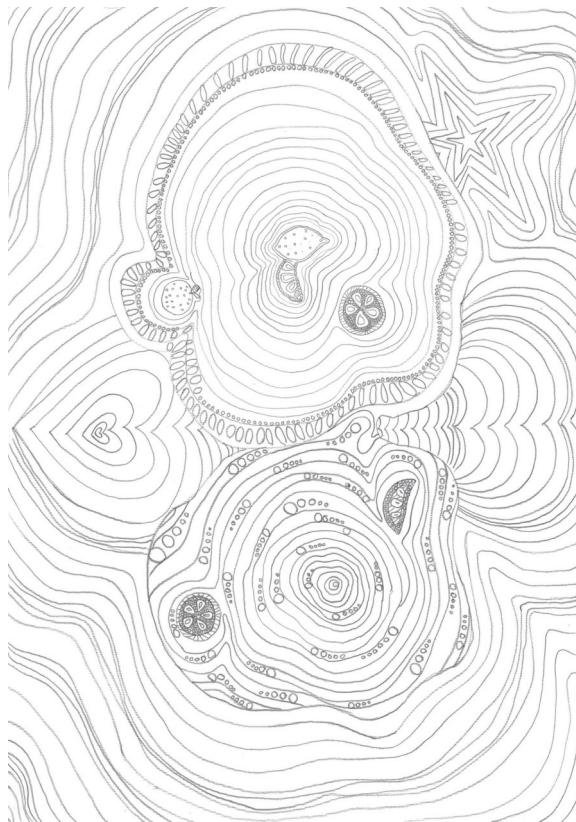
Po tem smo šli na letališče. Let smo imeli petnajst do deset. Ob enih zjutraj smo prileteli v Zagreb. Domov smo se pripeljali okrog treh in šli takoj spat.

Ta izlet v London je bila lepa in zabavna izkušnja. Upam, da se zgodi še kdaj.

*Zoja Tomasino, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

*Laura Štebih, 7. b
Mentorica: Sonja Pišek*

*Katarina Šimenko, 6. a
Mentorica: Sonja Pišek*

V stiski spoznaš prijatelja

Zala je dobila novo kolo, želela se je peljati z njim. Nadelala si je čelado in se odpravila v park. Na poti je srečala veverico, katera ji je prečkal cesto. Ni je želela povoziti, zato je možno zavirala in pri tem je padla. Potolkla si je koleno, zelo jo je bolelo. Minilo je nekaj minut, nato je pritekel Leon. Vprašal jo je, "zakaj se jokaš"? Odgovorila je, da je padla s kolesom. Pomagal ji je vstati in pobral je njeno novo kolo. Zala se mu je vljudno zahvalila, da se je ustavil in ji pomagal. Skupaj sta odšla domov. Zala je povedala mami kaj se ji je zgodilo. Mama je Leona povabila na sok in piškote. Tako sta z Zalo postala najboljša prijatelja. Sedaj včasih tudi skupaj kolesarita.

*Vita Štumberger, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

*Aldijana Bajrić, 9. a
Mentorica: Sonja Pišek*

*Stella Štrafela, 3. b
Mentorica: Irena Prelog*

*Emela Hodžić, 1. a
Mentorici: Silva Foršnarič, Ana Topolovec*

Moje prijateljice

Moje najboljše prijateljice so Maša, Mia, Nejka in Naja. Z njimi se rada družim in igram. Vsak dan se igramo in učimo. Skupaj tudi hodimo na dejavnosti. Smo zelo dobre prijateljice.

*Julija Klemenčič, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič*

Moj delovni dan

Opisal bom, kako poteka moj delovni dan. Ko se zbudim, si umijem zobe in se oblečem. Mami mi pripravi zajtrk, nato gre po avto in me odpelje v šolo.

V učilnici pripravim zvezek za predmet, ki ga imamo. Po drugi uri grem na malico. Iz pulta vzamem hrano, v košari pa imamo tudi sadje. Po malici se vrnem v učilnico, kjer imamo še dve učni uri.

Po pouku grem na kosilo. Po kosilu grem na avtobus in se odpeljem domov. Doma naredim domačo nalogo in si pripravim stvari za nogomet. Treniram za Aluminij, zato me ati pelje v Kidričevo na trening. Tam počakam trenerja, da nam odpre vrata. Preoblečem se. Ko sem pripravljen, grem v telovadnico, kjer se pogovorimo, kaj bomo delali. Vedno tečemo tri kroge, naredimo raztezne vaje, izvajamo vaje z žogo. Včasih se naučimo novih vaj. Nato trener sestavi ekipe in igramo tekmo.

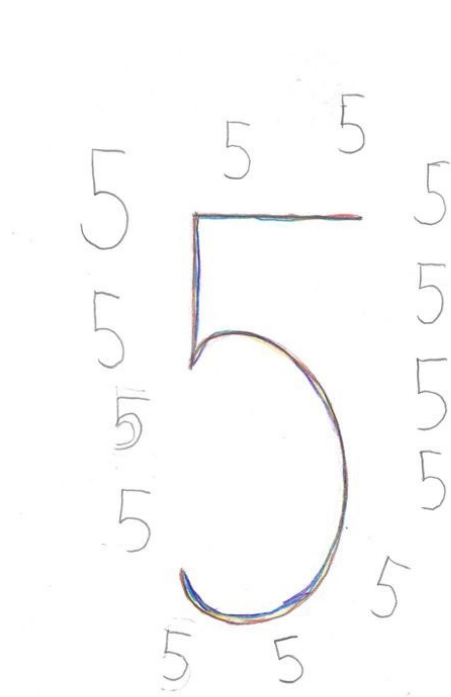
Po treningu po mene pride ati in se odpraviva domov. Doma si umijem telo in zobe, nato grem spat.

Pred spanjem poslušam uspavanko in nato trdno zaspim.

Luka Glaser, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Iva Rihtarič, 1. a
Mentorici: Silva Forštnarič, Ana Topolovec

Amra Grajcevc, 1. b
Mentorici: Breda Pisar, Silva Ilec

Super konec počitnic

Nekega petka smo se odpravili na pot v Kranjsko Goro. Naš prvi cilj je bil slap Peričnik.

Prehodili smo kratko razdaljo in prišli do slapu. Lahko smo šli pod njim, kar je bila odlična izkušnja. Vozili smo se nadaljnjih dvajset minut in prispeli na Martuljske slapove. Sprehodili smo se samo do prvega, ker je bil drugi prenevaren za otroke moje starosti. Usedli smo se na kamen in pojedli malico, ki smo jo imeli s seboj. Pot smo nadaljevali do hotela, kjer smo pojedli večerjo in se šli kopat. Po kopanju smo odšli v sobe in se pripravili za spanje.

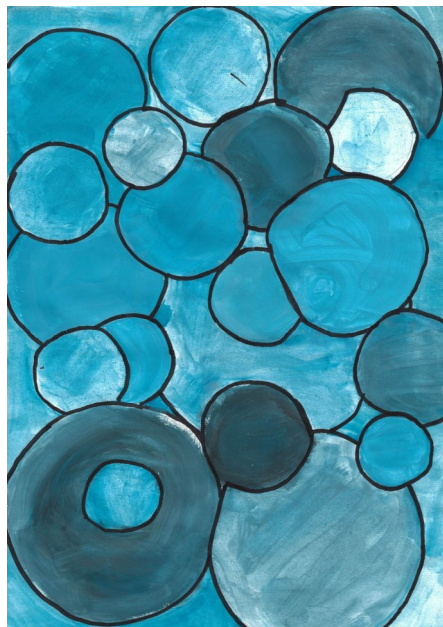
Drugi dan smo si izposodili kolesa in šli v Italijo do Belopeških jezer. Po ogledu smo se odpeljali do Planice. Tam smo si odpočili in popili kakav. Nadaljevali smo do Zelencev. Tam smo pot s kolesi zaključili in kolesa vrnili. Pojedli smo kosilo in se odpravili proti domu.

Ta konec počitnic mi je bil zelo všeč, bil je nepozaben. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo prvi dan odšli do jezera Jasna.

Eva Haring Klinc, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek

*Blaž Ber , 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

*Ana Šamperl, 5. a
Mentorica: Marta Skrbinšek*

Moj kuža

Mojemu kužku je ime Šerlok. Star je 4 leta. Rojstni dan ima 5. septembra. Šerlok ima na ušesih ko-drasto dlako. Po telesu ima dlako bele barve, na njej pa rjave pike. Šerlok ima oranžno ovratnico. Tehta 30 kilogramov. Ima velik gobec in močne zobe. Ko mu zjutraj in zvečer dam brikete, se močno slini. Rad je brikete, zajčja ušesa, sadje in zelenjavo. Včasih rad krade hrano z mize. Velikokrat tudi dobi priboljšek. Šerlok je hodil v pasjo šolo. Sedaj Šerlok obiskuje mantrailing. Šerlok je podnevi veliko zunaj. Ko pa nas ni doma, je v verandi. Šerlok je zelo vesel, če mu mečemo obroč. Šerlok spi v boks. Ko je večer, ima odprta vrata v boks. Ko imam čas, se tudi igram z njim in je zelo vesel.

*Nejka Planinšek, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič*

Moja muca

Moji muci je ime Jaki. Je moškega spola. Star je 5 let. Je zelo velik, puhast in je sive barve. Najraje ima mačje brikete in mačje konzerve. Naš muc je boječ in nagajiv. Ko se na dvorišče pripelje kakšen avto, pobegne in se skrije. Tudi če me jezi, ga imam zelo rad.

*Tom Cafuta, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič*

O zavrženem rogljičku

Oj, tam je že rogljiček,
v snežnih belih tleh.
A kdo ga bo pobral?
Je že v snegu celi dan.
Že pet se jih prikazalo,
ali en je bil ta prav.
Ker hotel je nahraniti,
pet svojih mladih krav.

*Meta Strelec, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek*

V upanje drevesu

Središče parka v travi,
samo tam stoji;
Zdi se mi da joče,
da deblo mu drhti.
Postopim k njemu bliže,
da čutim mu utrip.
Pod dlanjo, pod skorjo,
žalost se iskri;
Drevo osamljeno, pozabljeno,
na samem zdaj ihti.
Korenine svoje vkopljem v tla,
da bi pogum mu vlila;
Drevo bom tu ostala,
upanje in senco osamljenim bom dala.

Neža Meško, 7. a

Eva Žnidaršič, 2. b
Mentorica: Nataša Vauda

Gozdno drevo

Sredi jase drevo leži,
ki se v mraku blešči.
Lepo odzvanja ptičji glas,
na drevesu je ptičja vas.

Tu se srna za deblo skrije,
in se v bršljanove veje ovije.
Tukaj veverica pleza,
veveričina najljubša je breza.

Naja, Stella, Jaka, Bine, 3. b

Maša Ciglar, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

V daljavi –nadaljevanje pesmi

V noči tihi
veter šumi,
veter šumi
in se veseli.

Žan Korez, 9. b

Na hribu samotnem
glej, lučka utripa,
glej, lučka utripa
kot misel v temi.

Neli Cafuta, 9. a

V človeku skritem
čuj, sanje se rodijo,
čuj, sanje se rodijo
kot reka v daljavi.

Špela Čeh, 9. b

V belem dnevu
in v zelenem listu
sonce zlato sije
na koncu sive ceste.

Marcus Planinc, 9. a

Glej, listje šumi,
poglej, zvezda žari
v tej temni noči
kot cesta sivi.

Maj Zahovič, 9. a

Med belim dnevom
rdeči in modri tulipani rastejo
kot žareče barve
polne slave.

Zoja Ortl, 9. a

Ko se upanje rodi v srcu,
zažari kot jutranje modro morje,
a sčasoma izpuhti.

Nuša Kralj, 9. b

Takšni veseli spomini so bili,
takšnih nihče ne naredi,
vedno skupaj smo bili,
zdaj se nismo videli že več dni.

Mia Žižek, 9. a

Na sončni strani sanj
se pesem tiho v srce naslanja.
Z besedo gradim svet brez ran,
kjer upanje v vsakem verzu ostaja.

Filip Cestnik, 9. b

Sonce vstaja nad poljem,
megla pleše nad vodami,
tiho ptice že žvrgolijo,
novo pesem si želijo.

Kaplje rose nežno žarijo,
trave v zlatu se svetijo.
Veter listje rahlo nosi,
dan prinaša nove odnose.

Zvoni ura, čas hiti,
šola spet odprla se je.
Z novim dnem so nove sanje –
jutro daje ti življenje.

Špela Čeh, 9. b

Mentorica: Lidija Verlek

O zavrženem kruhu

Mama Tanja je kupila sinu Luku kruh. Kruh mu ni bil dober. Ko se je mama Tanja pogovarjala s prijateljico Tijo, je Luka vrgel kruh na tla. Mimo kruha je prišel pes Piki in rekel, da ne bo pobral umazanega kruha. Mimo je prišel velik mož in rekel, da že ne bi pobral takšnega kruha. Prišel je zajček in rekel, da bo vzel kruh za svoje majhne zajčke.

Zoja Prosenjak, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Neli Kokot, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Zoja Prosenjak, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek

Manca in prehrana

Na robu mesta je stala hiška. V njej so bili koši za biološke odpadke vedno polni. V tej hiši je živel Manca s svojima očkom in mamo. Manca je imela vzdevek: »izbirčna Manca.« Ko je dobila hrano, jo je ali skrila pod krožnik, ali za nalašč vrgla na tla. Mama ji je večkrat dejala: »Če ti kruh pade na tla, ga poberi in poljubi. Zdaj pa jej!« Manca je odgovorila: »Zato, da mi hrana pada na tla, nisem jaz kriva, poleg tega pa je zdaj umazana! Fej!« Mama ji je v trenutku vzela hrano in rekla: »Tako dolgo boš stradala, da se te bo prijelo spoštovanje do hrane!« Manca je prosila naj ji vrne hrano, mama pa je samo odkimala. Kar nekaj dni je bila lačna. Nekega dne ji je mama končno dala hrano. Čez pet minut je mama prišla v kuhinjo in videla, da je Mančin krožnik bil prazen. Od takrat naprej je Manca vse pojedla, kar je dobila.

Primož Zemljarič, 3. a
Mentorica: Tjaša Bratušek